

De gúcheler

Bob de Krôb sat heerlijk ferskoalen tussen de feren fan Kreugel de Seefeugel. Se souwen na de Aerden Plaats in Ouwe-Syl. Aigenlik souwen se na de tún die't achter de Aerden Plaats laai.

Der sou naamlik 'n echte gúcheler optrede!

'Wij binne d'r hest!' riep Kreugel over 't skouder en fortendaliks sette-y de landing in.

Bob foelde de wyn om syn oren waaien en houde him stevig beet.

Niet feul later stonnen Bob en Kreugel in de prachtige tún fan de Aerden Plaats. En se waren niet de eersten.

'Bob!' Der riep Loes de Poes. Se sat op 'n banky in 'e son. 'Wat hew ik dij lang niet sien,' lachte se doe't Bob op hur ôf kwam.

'Loes, wat leuk datst' hier ok bist. Ik bin soa benijd na deuze overdâg.'

'Ans ik wel. Wilst' bij my sitte? D'r is hier nag plak.'

Bob keek om him hine en sâg dat Kreugel naast Truus de Muus sitten gaan waar. Met 'n lach op syn gesichy gong Bob naast Loes sitten.

'Al hoe spitig ik 't ok fyn datstou niet meer naast my weunst, Amoorn is 'n lieve nije buurfrou wer't ik goed met opskiete kin,' fertelde Loes. 'Wij binne hier nou ok tegaar hine gaan.'

'Der bin ik blij om. Al mis ik dy betiden al hoor. Wij kwammen soa faak even bijnander del. Gewoan even 'n praatsy make of tegaar 'n spultsy doen. Maar weest, overal binne buren. En gelukkig hew ik ok fijne nije buren troffen. Soa bin ik feul met Kreugel op pâd, maar ok Rintsy 't Spintsy en Rain de Ain sien ik faak.'

Wylst Bob gesellig met Loes bij sat te praten, kreeg-y inenen 'n fryndlike dou teugen syn skouder. Kel keek-y om.

't Waar Rain de Ain. 'Is 't plakky naast dij nag frij?' froeg hij.

'Nou, wat toefallig datstou hier ok bist. Kom d'r maar gau bij, buurman. Neffens mij begint de sjow,' saai Bob lachend. 'Wat 'n beesten. Wat 'n gesellighyd, niet.' Hij wreef him tefreden in syn poatsys. 'En de tún is hier ok soa mooi.'

Doe't elkeneen 'n plakky fonnen had in 'e prachtige tún, kwam d'r 'n knyn met 'n hoge swarte hoed anlopen. In hur ene hând houde se 'n swart met witte stok beet.

Se gong op 't poadium staan en boog foorover. 't Publyk klapte foor hur.

'Goeie,' begon se doet 't weer stil waar. 'Ik bin Myn 't Knyn. Fandaag hyt ik Myn 't Gúchelknyn!' Se lachte.

'En ik fyn 't geweldig dat jim hier binne om na myn gúchelsjow te sien. Op 't eand fan 'e foorstelling hew ik 'n ferrassing. Dan sil ik wat út myn hoge hoed gúchele.' Se wachte even.

'Normaal binne 't kninen die't út soa'n hoed komme, maar omdat ik sels 'n knyn bin komt d'r deuze overdâg wat âns foor 't licht. Jim sille 't daliks wel sien.

Ik sil beginne met 'n trúkky met 'n bâl. Kyk,' saai se en houde 'n geel bâltsy omhoog. Na 't gúchelkûnsy waar 't bâltsy inenen paars.

Bob skudde fol ongeloof syn koppy.

'Nou sil ik feerder met 'n kaartspultsy. Derfoor hew ik een norig út 't publyk,' saai Myn en keek om hur hine. Doe wees se Amoorn an. 'Wilstou my helpe?' froeg se.

Fansels wou Amoorn maar wat graag helpe. Se fon 't wakker interessant. Ut 'n hele stapel kaarten mocht se een kaart trekke. Die liet se an 't publyk sien, maar niet an Myn 't Knyn. Derna stopte Amoorn de kaart werom bij de andere kaarten.

Myn skudde de kaarten deurnander. Derna riep se 'n wonderlike spreuk die't soa gong:

'Kaartsy, kaartsy, maak my blij,

Kaartsy, dou sitst d'r dochs nag bij?

Kaartsy asjeblyft, laat dy sien an Myn,

Kaartsy, ik bin ommers 't Gúchelknyn!'

Derna swaaide se met hur swart met witte stokky en trok een kaart út de stapel.

'Is dut de kaart diestou krekt hadst?' froeg se.

Met groate ogen keek Amoorn na de kaart die't Myn omhoog houde.

'Ja, dat is 'm,' saai se. 'Hoe is 't mooglik!'

'Ha, dat is nou tovere,' lachte Myn.

Bob fon 't geweldig. Hij had nag nooit bij 'n echte gúchelsjow weest.

Doe't Amoorn weer op hur plak sat, gong Myn feerder met de sjow. De ene na de andere gúcheltrúk liet se sien.

'Wau,' saai Loes met 'n sucht.

'Inderdaad, wau,' flústerde Bob werom. 'Ik fyn 't soa knap wat se doet. En ik snap echt niet hoe't 't allegaar kin.'

'Ik begryp 't ok niet,' saai Loes.

'Nou bin ik an myn lêste trúk toe,' saai Myn en keek hur publyk een foor een an.

Se sette hur hoge hoed ôf.

'Ah, nou sil d'r wat út die hoed komme,' saai Bob met glimmende oochys. Hij waar och soa benijd.

Myn sette de hoge swarte hoed op syn kop op 'e tafel en liep d'r 'n paar keer omhine. Se mompelde allegaar woorden die't niet te ferstaan waren en swaaide onderwilens met hur stok in 'e rondte.

'Spannend,' saai Bob teugen Loes.

Inenen bleef Myn 't Knyn staan.

'Der staat myn mooie hoed,' saai se weer luud en dúdlik. 'En út die hoed tover ik wat prachtigs. Kyk 's om jim hine. Wer binne wij?'

Bob en ok de anderen keken om hur hine. Se satten hier metnander in 'e tún fan de Aerden Plaats op Ouwe-Syl. De son skeen, de blommen bloeiden en 't rook d'r heerlijk na fors maaid grâs. Dochs miste d'r wat. Maar Bob kon soa gau niet bedinke wat-y nou krekt miste in deuze tún.

'Wij binne hier in de Flindertún! Maar... wer binne de flinders?' riep Myn.

Bob frônste syn wyngbrauwen. Hee ja, wer waren de flinders aigenlik bleven?

Wylst Myn 'n toverspreuk saai en met hur stok swaaide, houde se hur blik op de groate swarte hoed, die't inenen begon te bewegen! De toverspreuk waar:

'Flinders, 't is tiid. Blyf niet út 't sicht.

Flinders, maak ôns blij. Kom dochs foor 't licht!'

'Ooo,' riepen se allegaar fol bewondering.

En doe kwam der 'n wonderskoane dagpauwoog foor 't licht. Hij floog soa út de hoge hoed omhoog.

't 'Ooo' geroep út 't publyk worde luder. Bob syn mônd fiel open, soa mooi fon-y 't.

'n Tweede flinder kwam naamlik út 'e hoed. 't Waar 'n boswitsy.

Doe folgde 'n atalanta, 'n distelflinder, 'n sitroenflinder, 'n tijmblautsy en nag feul meer. Inenen waar 't swart fan 'e flinders. 't Waar 'n prachtig gesicht. Elkeneen keek fol bewondering omhoog. Se sâgen hoe't de flinders allegaar 'n plakky fonnen in 'e Flindertún.

'Nou is 't weer 'n echte Flindertún!' riep Myn met 'n stralende lach.

Alle beesten gongen staan en klaptten luud. Wat 'n mooie ôfslútter fan deuze besondere gúchelsjow.